

ਭਾਰਤੀ ਰਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਧਿਕਾਰੀ।

ਖੇਮਲਾ ਅਤੇ ਫਾਲਸਾ ਜੇ.ਜੇ. ਦੇ ਅੱਗੇ

ਮਟੇਟ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਸ. ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ, -ਜਵਾਬਦਾਰ।

1949 ਦਾ ਰਿਜ਼ੀਮੀਨਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 893।

ਇੰਡੀਅਨ ਥੀਨਲ ਕੋਡ (1860 ਦਾ ਐਕਟ XLV)-ਯਾਰਾ 409- ਭਿਰਸਟਾਚਾਰ ਰੋਡੂ ਰਾਨੂੰਨ (1947 ਦਾ II)-ਯਾਰਾ (5) (1)(ਸੀ)-ਰੀ ਖਰ-ਟੈਂਟੋ ਯਾਰਾ 409 ਨੂੰ ਗੁਣ ਤੌਰ ਜਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਰੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮੇਵਾਦਾਰ ਸਬੰਧਤ ਗੁਣ-ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਨਤਕ ਮੇਵਰ ਨੂੰ ਗਿਰਫਤਾਰ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਜਨਤਕ ਮੇਵਰ-ਉਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖਾਰਜ ਰੀਤਾ ਗਿਆ-ਖਾਰਜੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚਲਾਨ ਖੇਮ ਰੀਤਾ ਗਿਆ-ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਦੀ ਪਛਾਣ-ਰੀਤੀ ਗਈ-ਰੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਮਿਤੀ-ਰੀ ਤਾਰੀਖ ਜਾਂ ਚਲਾਨ ਖੇਮ ਰੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੀ ਯਾਰਾ 409 ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਭਿਰਸਟਾਚਾਰ ਰੋਡੂ ਐਕਟ (II ਆਫ 1947) ਦੀ ਯਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਯਾਰਾ 6 ਜਾਂ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ (ਐਕਟ) ਦੀ ਯਾਰਾ 197 ਅਧੀਨ ਮਨਚੂਰੀ 1898 ਦਾ V)-ਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ-ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ ਐਕਟ (1897 ਦਾ X) ਸੈਕਸ਼ਨ 26-ਰੀ ਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਰੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ-ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੌਰ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਯਾਰਾ 5, ਲਾਗੂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਯਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੌਰ ਉਹ ਜਨਤਕ ਮੇਵਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਗੁਣ, ਯਾਰਾ 5(1) (c) 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਦਾ, ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਰੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮਰਥਕ ਗੁਣ।

ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ 'ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈਣ' ਸਬੰਧ ਦਾ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਕੇਸ ਅਜੇ ਵੀ ਖੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਹੈ, ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੀ ਮੰਜੀਦਗੀ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਕੇਸ ਦੀ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਚਲਾਨ ਖੇਮ ਰੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਨਤਕ ਮੇਵਰ ਮੀ ਖਰ ਚਲਾਨ ਖੇਮ ਰੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਨਤਕ ਮੇਵਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਵਿੱਚ, ਉਸ 'ਤੇ ਭਿਰਸਟਾਚਾਰ ਰੋਡੂ ਰਾਨੂੰਨ ਦੀ ਯਾਰਾ 5(1)(c) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਯਾਰਾ 409 ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਮਨਚੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਬੰਧ "ਇਸ" ਵਾਰੰਧ ਵਿੱਚ "ਨਿਯੋਜਿਤ ਹੈ" ਜੋ ਕਿ ਉਰਤ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਕੇਸ ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੌਰ ਨਹੀਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਥਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਆ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਮੇਵਰ ਨੂੰ ਖਰਦਾਨ ਰੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੇਸ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਵਾ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 26 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਵਿਆਖਰ ਗੁਣ, ਪੁਰਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਗੁਣ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਖਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਖਰ ਇਸ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਸਖੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਗੁਣ।

ਸੂਰਜ ਨਰਾਇਣ ਚੌਥੇ ਬਨਾਮ. ਸਮਰਾਟ (1), ਪੁਰਸਾਦ ਚੰਦਰ ਬੈਨਰਜੀ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (2), ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਥੀ.ਏ. ਜੇਮੀ (3), 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੀਤਾ। ਸੁਗਨ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਸੇਠ ਨਰਾਇਣਦਾਸ (4), ਐਸ.ਵਾਈ. ਪਟੇਲ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (5), ਮਨਚੂਰ ਨਹੀਂ।

ਐਸ.ਐਸ. ਦੁਲਟ, ਐਸਕਵਾਇਰ, ਆਈ.ਸੀ.ਐਸ., ਸੈਸਨ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 2375-ਆਰ.ਕੇ., ਮਿਤੀ 3 ਮਾਰਚ 1949 ਦੇ ਨਾਲ, ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਯਾਰਾ 438 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਰੀਤੀ। ਸ੍ਰੀ ਥੀ.ਐਨ. ਭਨੋਟ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 15 ਨਵੰਬਰ, 1948 ਦੁਆਰਾ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ।

ਕੇਸ ਦੇ ਤੌਰ ਇਸ ਪੁਰਕਾਰ ਗੁਣ:-

30 ਅਪਰੈਲ, 1948 ਨੂੰ, ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਵੈਰਿਊਜ਼ ਪੁਰਾਪਰਟੀ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਫੀਲਡ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਯਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਗਿਰਫਤਾਰ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕੇਸ ਦਰਜ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਮਈ ਨੂੰ, ਜ਼ਮਾਨਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਥੀ.ਐਨ. ਭਨੋਟ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੇ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। 8 ਮਈ ਨੂੰ ਗੁਰਚਰਨ

ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਨੌਰਰੀ ਤੋਂ ਡਿਮਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 23 ਜੁਲਾਈ 1948 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਭਨੋਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ ਯਾਰਾ 409, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਤਹਿਤ ਚਲਾਨ ਖੋਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 17 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਯਾਰਾ 409, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ 1947 ਦੇ ਐਕਟ-2 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਰਾਮ ਰੰਗ ਅਤੇ ਯੋਗ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਤਾਜ, (1948 ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਿਕ ਸੰਸੇਧਨ ਨੰਬਰ 191) ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਯੂਰਬੀ ਖੰਜਾਬ ਗਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਅਜਿਹਾ ਖਰੜੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਾਊਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਗਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 17 ਸਤੰਬਰ 1948 ਨੂੰ, ਤਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਬਿਤ ਤੱਖ ਨਾ ਸਿਰਫ ਯਾਰਾ 409, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸਗੋਂ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਯਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਇਸਤਹਾਸਾ ਨੂੰ, ਇਸ ਲਈ, ਕੇਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਇਤਹਾਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਯਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਲਈ, ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਸਾਰੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਯਾਰਾ 409, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਮ ਰੰਗ ਅਤੇ ਯੋਗ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਤਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਉਹ ਕੇਸ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਤਹਾਸਾ ਖੱਬ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੱਗੇ ਨਾ ਵਧੇ ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਇਤਹਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਗੁਣ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਕੇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਿੱਖਿਆਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਡਿਮਚਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਕਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਤਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਹ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਆਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਡਿਮਚਾਰਜ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੀ ਸੰਜੀਦਗੀ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ? .

ਰਾਮ ਰੰਗ ਅਤੇ ਯੋਗ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਤਾਜ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਫਲੇਮਿੰਗ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ, ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਯਾਰਾ 409, ਅਤੇ ਉਹ ਸਕੱਸਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ "ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਐਕਟ ਦੀ ਯਾਰਾ 5 ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਯਾਰਾ 409 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।" ਸਿੱਖਿਆਤ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਰਾਮ ਰੰਗ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਾਊਨ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕ੍ਰਾਊਨ ਇਸ ਮੌਕੇ ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਸਕੱਸਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸਿੱਖਿਆਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਰਾਮ ਰੰਗ ਬਨਾਮ ਤਾਜ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਯੂਰੀ ਤਹਿਤ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਸ਼ਨਟੀਕੋਰੇਟ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਗਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਉਸਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਥਾਕ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾ ਰਿਹਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਆਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਯਾਰਾ 26 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਵਜ਼ਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਪਾਠ-ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਯੂਰੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਰੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਕੱਸਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਿਕ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਹੀ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਤਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਗਲੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਯਾਰਾ 409 ਛੱਡ ਕੇ, ਐਲ.ਪੀ.ਸੀ. ਇਕੱਲੇ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਯਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਹਨ ਕਿ ਵਾਰਦਾਤ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਯਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਯਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਖਿਫਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਯਾਰਾ 6 ਇਹਨਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:-

"ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 165, ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਥ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। - ਜਾਇਜ਼ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ-

(ੲ) ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਯਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ, ਕੋਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ;

(ਬੀ) ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਯਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸੂਬੇ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ, ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ;

(c) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਯਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ।"

ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਯਕਤੀ ਗੁਣ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਕੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਸ਼ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਕਲੀਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਾ ਸੁਵਿਯਾਜਨਕ ਹੈ ਜੋ ਜਾਗਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਜਿਸਟਰੇਟ ਕੋਲ ਤੋਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 1 ਮਈ 1948 ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਇਸ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਅਯੋਗ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹੀ, ਕਿ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਕੋਸ਼ ਦੀ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਰਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। 23 ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਯੁਲਿਸ ਇਸ ਕੋਸ਼ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਤਿਆਰ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਰਤ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਯੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਤਵਿਤ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ, ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਵਿਯਕਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਗੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਿਰਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਕਸਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਯੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਲੰਬਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਯਕਤੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਾਰਾ 193 ਸੀ.ਆਰ. ਥੀ.ਸੀ. ਤਹਿਤ, ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੋਈ ਨੂੰ ਐਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਹੈ ਯੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਸੰਜੀਦਗੀ ਲੈਣ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮਾਨਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਕ ਐਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਸੀ, ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਜਾਬਤਾ ਧਾਰਾ 190 ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਢੰਗਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਜਿਸਟਰੇਟ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਢੰਗ ਜਾਂ ਤਾਂ (ੲ) ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸਿਰਾਇਤ 'ਤੇ, ਜਾਂ (ਬੀ) ਕਿਸੇ ਯੁਲਿਸ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ, ਜਾਂ (ਸੀ) ਯੁਲਿਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਯਕਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੂਚਨਾ 'ਤੇ- ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਐਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਸੱਚ 'ਤੇ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਯੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ 23 ਜੁਲਾਈ 1948 ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਐਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਰਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸਲ ਅਤੇ ਸਾਰਥਕ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ 23 ਜੁਲਾਈ 1948 ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਕੋਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਕੇਵਲ ਵਕੀਲਾਂ ਨੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 'ਤੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ, ਇਸ ਲਈ, ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿਰਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮਾਨ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ। ਉਹ ਭਾਗ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ:-

"ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਯਕਤੀ ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਐਜਿਸਟਰੇਟ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਜਿਸਨੂੰ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ

ਜੈ। ਉੱਚ ਆਬਾਰਟੀ, ਆਪਣੇ ਆਧਿਕਾਰਤ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਰੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਆਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ, ਖਿਫਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਆਧਿਕਾਰ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ, -

(a) ਕਿਸੇ ਵਿਆਕਰਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਦੇ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਆਪਣਾ ਵਿਆਕਰਤੀਗਤ ਨਿਰਣਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਸਿੱਧਾ ਹੈ; ਅਤੇ

(ਬੀ) ਕਿਸੇ ਵਿਆਕਰਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਸੂਬੇ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ, ਉਸ ਪੁਰਾਤ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਆਪਣੀ ਵਿਆਕਰਤੀਗਤ ਦੋਸ਼ਾ ਨਿਰਣਾ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਸਿੱਧਾ ਹੈ

ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਵਸਥਾ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 197 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 6 ਨੂੰ ਨਿਬੰਧਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 197 ਸਬੰਧਤ, ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਆਬਾਰਟੀ ਦਾ ਭਾਰ ਮਾਨਯੋਗ ਸਰਕਾਰੀ ਵਰੀਲ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਖਿਫਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਹੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਜੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕੇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਰੀਲ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1932 ਸਿੰਧ 177 ਅਤੇ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1937 ਨਾਗਪੁਰ 293-ਨਾਗਪੁਰ ਗਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 197, ਫੈਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਖਿਫਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰੇ। ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1938 ਇਲਾਹਾਬਾਦ 776, ਵਿੱਚ ਮਿਸਟਰ ਜਮਟਿਸ ਬੇਨੇਟ ਦੇ ਮਾਹਮਣੇ ਇਹੀ ਸਵਾਲ ਆਇਆ ਜੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਇਹ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਆਧਿਕਾਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸ 'ਤੇ ਸਿਰਾਇਤ ਜਾਂ ਯੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਯੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। 1943 ਵਿੱਚ, ਇਹੀ ਸਵਾਲ ਕਲਕੱਤਾ 113 ਵਿੱਚ ਕਲਕੱਤਾ ਗਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਮਾਹਮਣੇ ਆਇਆ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦੋ ਫੈਸਲਿਆਂ, ਯਾਨੀ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1932 ਸਿੰਧ 177 ਅਤੇ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1937 ਨਾਗਪੁਰ 293, ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਕਲਕੱਤਾ ਗਾਈ ਕੋਰਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਾਲਸਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਇਹੀ ਮਾਮਲਾ ਬੰਬੇ ਗਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਮਾਹਮਣੇ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1948 ਬੰਬਈ 248, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1937 ਨਾਗਪੁਰ 293 ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਖਾਲਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਰੀਲ ਨੇ ਆਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਲਾਹਾਬਾਦ, ਕਲਕੱਤਾ ਅਤੇ ਬੰਬਈ ਗਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਆਬਾਰਟੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਗਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੈਰਸਨ 197 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਉਸ ਮੈਰਸਨ ਦੀ ਅਜੀਬ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਰਸਨ ਦੀ ਸੁਰੂਆਤੀ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਕਿਰਿਆ 'is' ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੇ ਮੈਰਸਨ 6 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵੱਖਰੀ ਸੀ, ਉਸੇ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 197, ਕ੍ਰਿਸਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। ਖੇਰੇ ਮਨ ਦਾ ਸੁਰਾਗ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਕਲਾਜ਼ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ (ਏ) ਚੱਲਦਾ ਹੈ:-

"ਉਸ ਵਿਆਕਰਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਰੰਮ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ"-

ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਵਿਆਕਰਤੀ ਦੇ ਰੋਜ਼ਗਾਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ (ਏ) ਇੱਕ ਸੀ ਵਿਆਕਰਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਉਸ ਵਿਆਕਰਤੀ ਲਈ ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਲਾਂਕਿ, ਇਸਲਈ, ਮੈਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਰੀਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਮੁਸਰਲ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਤੱਤ, ਧਾਰਾ 197, ਫੈਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਕੋਡ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 197, ਕ੍ਰਿਸਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਖੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਖਿਫਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਜਨਤਕ ਨੌਕਰ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕੇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਗਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ

ਇਸ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਗੁਰਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਬਿਸਨ ਨਰਾਇਣ ਐਡਵੋਕੇਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰਰਤਾ ਲਈ।

ਐਮ. ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ.

ਸ਼੍ਰੀ. ਫਾਲਸਾ, ਜੇ. ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ, ਮੀ.ਆਰ. 1949 ਦਾ ਆਰ. ਨੰਬਰ 893, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਪਹਿਲਾਂ ਇਵੈਕੂਈਜ਼ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਫੀਲਡ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਸ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਹੌਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਿਰਾਸ਼ੀ ਵਿਆਕਰਤੀਆਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਗਬਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਸਦਾ ਦਬਦਬਾ ਸੀ। 2 ਜਨਵਰੀ, 1948 ਨੂੰ ਯੁਲਿਸ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਯੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਤਫਤੀਸ਼ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1948 ਨੂੰ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਗਿਰਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, 1 ਮਈ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਰਿਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਚਲਾਨ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 409 ਦੇ ਤਹਿਤ 23 ਜੁਲਾਈ 1948 ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 18 ਅਗਸਤ 1948 ਨੂੰ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਰਾਨੂੰਨੀਤਾ ਉੱਤੇ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਸ਼ਿਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 191, 1948 ਦੀ, ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ 13 ਜੁਲਾਈ 1948 ਨੂੰ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਹੇਠ ਡਿਸਟਰਿਕਟ ਐਕਟ, 1947 ਦੇ ਐਕਟ II, ਲਾਗੂ ਹੋਵੇ, ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ 'ਤੇ ਕੇਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਧਾਰਾ 409 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ, ਜਾਂ ਧਾਰਾ 5 (1) (ਸੀ) ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਡਿਸਟਰਿਕਟ ਐਕਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ- ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਭਾਗ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ- ਡਿਸਟਰਿਕਟ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਐਡ ਵੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਐਕਟ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਸ ਲਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 409 ਤਹਿਤ ਕੇਸ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਨਯੋਗ ਪਰਖ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਠੀਕ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨਾਲ ਬੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਫੈਸਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਦਾ ਤਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕੇਸ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਹੇਠ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜਾਰੀ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਗੁਣ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ 8 ਮਈ 1948 ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਅਰਥਾਤ, ਮਿਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਖਲ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਿਤੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਮਲ ਚਲਾਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਿੱਖਿਅਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗਾਏ ਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ, 1 ਮਈ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਆਖਣਾ ਮਨ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਕੇਸੀ ਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕੀਤੀ ਕਿ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦਾ ਸੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਲਈ 15 ਨਵੰਬਰ 1948 ਨੂੰ ਕੇਸੀ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸੈਸਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਖਣੇ ਦੁਆਰਾ 13 ਜੁਲਾਈ 1949 ਦੇ ਗੁਰਮ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਬੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਕੇਸੀ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਹੋਟਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕੇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਗੁਣ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਡਿਸਟਰਿਕਟ ਐਕਟ ਰਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਨੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਗੁਰਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਕੇਸ ਦਾਖਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਮਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਰਾਫੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮਝਿਆ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਚਾਰ ਹੋਰ ਸ਼ਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ, ਬਲਵੰਤ ਗਾਏ ਬਨਾਮ ਦ ਕਰਾਊਨ (1), ਮੋਜਰ ਟੀ. ਐੱਸ. ਗਿੱਲ ਬਨਾਮ ਦ ਸਟੇਟ (2) ਸਰਟੇਨ ਰਾਮ ਪੁਰਾਸ਼ ਬਨਾਮ ਦ ਕਰਾਊਨ (3), ਅਤੇ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (4) ਸਮੇਤ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ

ਸੁਣਵਾਈ ਰੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ 'ਤੇ 1947 ਦੇ ਭਿਰਮਟਾਚਾਰ ਰੋਬੂ ਐਕਟ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਾਮਲ ਹੈ।

ਫੈਸਲਾ ਰੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰੀ ਏਗ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ 1948 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਟ੍ਰੀਬੀਨਲ ਨੰਬਰ 191 ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਯਾਰਾ 5 ਯਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਮੰਗਿਤਾ, ਪਰੋ ਟੈਂਟੋ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੀਤੇ ਗਏ ਦੇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਰੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਲਾਗੂ ਰਹੇਗੀ। | ਇਹ ਸਵਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 11 ਮਾਰਚ, 1947 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ "ਰਿਸਵਤਖੋਰੀ ਅਤੇ ਭਿਰਮਟਾਚਾਰ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਰੋਕਥਾਮ ਲਈ ਇੱਕ ਐਕਟ" ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਬਦ ਐਕਟ ਦੇ ਆਖਰੇ ਆਖ ਵਿੱਚ "ਜਦੋਂ ਕਿ ਰਿਸਵਤਖੋਰੀ ਅਤੇ ਭਿਰਮਟਾਚਾਰ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਉਪਬੰਧ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।" ਸੈਕਸ਼ਨ 1 ਐਕਟ ਦੇ ਛੋਟੇ ਸਿਰਲੇਖ, ਸੀਮਾ ਅਤੇ ਮਿਆਦ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇਹ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਪ ਯਾਰਾ (3) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਯਾਰਾ 5 ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਲਾਗੂ ਰਹੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਗੁਣ ਇੱਕ ਦੇ ਮਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਸਿਰਫ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ "ਪਬਲਿਕ ਸਰਵੈਂਟ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਯਾਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਰੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੈ। ਯਾਰਾ 3 ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ, ਯਾਰਾ 161 ਜਾਂ 165 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਫੈਸਲਾਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਮੰਗਿਤਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਮਝੌਤਾਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੇ ਰੋਲ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਯੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਵਾਰੰਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਕਰੇਗਾ। ਯਾਰਾ 4 ਵਧੇਰੇ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿਸ ਰੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਯਾਰਾ 161 ਜਾਂ 165 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਭਾਗੀ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਰੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਰੀਤਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਰੀਤੀ ਹੈ, ਆਖਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਭਾਗੀ ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਰੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਰੀਤਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਰੀਤਾ, ਜਾਂ ਉਸ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਜਾਂ ਉਸ ਰੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਮਨੋਰਥ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਯਾਰਾ 161 ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਵਿਚਾਰ ਰੀਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਾਰਾਫੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੀ ਯਾਰਨਾ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ ਇੰਨੀ ਮਾਮੂਲੀ ਹੈ ਕਿ ਭਿਰਮਟਾਚਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਅਨੁਮਾਨ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਖਣੇ ਦਫਤਰੀ ਕੰਮ ਦੇ ਡਿਮਚਾਰਜ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਯਾਰਾ 5 ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ

ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

"1. ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ-
(ਏ) ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਦਤਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਭਾਗੀ ਤੋਂ ਆਖਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਭਾਗੀ ਲਈ ਕੋਈ ਤਸੱਲੀ (ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ) ਇੱਕ ਮਨੋਰਥ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਯਾਰਾ 161 ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ

(ਬੀ) ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਦਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਆਖਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਭਾਗੀ ਲਈ, ਕੋਈ ਵੀ ਰੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਬਿਨਾਂ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਭਾਗੀ ਤੋਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।, ਜਾਂ ਹੋਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਵਧਾਵ ਵਿੱਚ ਸੰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਰੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਆਖਣੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਰਜਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਭਾਗੀ ਤੋਂ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਵਿਭਾਗੀ, ਜਾਂ

(c) ਜੇ ਉਹ ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਯੋਥੇ ਨਾਲ ਗਲਤ ਉਪਯੁਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਯਕਤੀ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਸੰਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਬਦਲਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਯਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ

(d) ਜੇ ਉਹ, ਭਿਰਸਟ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਯਕਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਸੰਧੀ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

2. ਕੋਈ ਵੀ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਤ ਸਾਲ ਤੱਕ ਦੀ ਕੈਦ, ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨਾ, ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

3. ਉਪਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਯਕਤੀ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਯਕਤੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਯਕਤੀ ਤਮਲੀਬਖਸ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਅਮਦਨੀ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸਰੋਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਧਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿੱਤੀ ਸਰੋਤ ਦਾ ਲੇਖਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ, ਜਾਂ ਸੰਧੀ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਮੰਨੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਯਕਤੀ ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਇਸ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਜਿਹੀ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ।"

ਅਗਲਾ ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 6 ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:-

"ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 165 ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ, ਜੇ ਕਿ ਖਿਫ਼ਤੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਕਬਿਤ ਤੋਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। -

(ੲ) ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਯਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ, ਕੋਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ;

(ਬੀ) ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਯਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕਿਸੇ ਸੂਬੇ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ, ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ;

(c) ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਯਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ।"

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਜਾਂ 165 ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਯਕਤੀ ਬਚਾਅ ਖੱਬ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਗਵਾਹ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਯਕਤੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੂ ਚੁੱਕ ਦੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਖੋਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਵਿਰਲਥਿਕ ਹੋਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਾਰਨਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਵਾਂ ਦੀ ਧਾਲਣਾ ਕਰਨਾ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਖੋਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਖੁੱਛੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੇ ਪਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗੁਣ ਗੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

(1) ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਅਤੇ 165 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕੋਈ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ 'ਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਸਲ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਖੋਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਰ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਧਾਰੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ, ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਰੱਥ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਸਹੂ 'ਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ।

(2) ਧਾਰਾ 5 ਦੀਆਂ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ (1) ਅਤੇ (2) ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 161 ਅਤੇ 165 ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਖੱਟ ਜਾਂ ਖੱਟ ਹਨ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਧਾ ਕੇ ਨਵੇਂ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5 (1) (ਡੀ) ਸਰਕਾਰੀ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਖੱਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 5 (1) (ਸੀ), ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ, ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੁਸਕਲ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ, ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਕਲਥਨਾ ਕਰਨਾ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ ਕਿ ਦੂਜੇ ਅਧੀਨ।

(3) ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਖਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਖੋਸ਼ ਰੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਇਹ ਖਹਿਲੂ ਗੁਣ ਤੱਕ ਖੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਰੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਥ ਧਾਰਾ (1) ਖੜਦੀ ਹੈ:-

"ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਯਕਤੀ ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਮੰਗਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਅੰਦਰ ਜੱਜ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮੁਥਾਈ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਗੁਟਾਉਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਅਥਰਾਯ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਰੰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਥਰਾਈ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਨਿਯਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਰੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ, ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਖਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹੇ ਅਥਰਾਯ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ-

(ਇ) ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੇ ਅਥਰਾਏ ਵਿਯਕਤੀਗਤ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਰੀਤੇ ਗਏ ਵਿਯਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ; ਅਤੇ

(ਬੀ) ਕਿਸੇ ਖਰਾਤ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਰੀਤੇ ਗਏ ਵਿਯਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਖਰਾਤ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਅਥਰਾਏ ਵਿਯਕਤੀਗਤ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਰੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।"

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਰਾਹੀਂ ਦੋ ਵੱਡੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਰੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਖਹਿਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 197 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਜਾਂ ਮੁਥਾਈ ਗਵਰਨਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਫਤਰਾਂ ਤੋਂ ਗੁਟਾਉਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਿਵਾਏ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਮੁਥਾਈ ਸਰਕਾਰ ਕਰਮਵਾਰ, ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਮਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਬਦ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਵਚਨਬੱਧ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਦੇ ਵੀ ਪਰੋਵਿੰਸੀਅਲ ਜਾਂ ਮੈਂਟਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਰੀਤੀ ਦੁਆਰਾ ਗੁਟਾਏ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਗੁਣ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇ, ਨੇ ਅਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਜਾਂ 165 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਅਥਰਾਯ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਬਦਲਾਅ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 197 ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਬਦਾਂ ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਮੈਕਸਮ 6 ਵਿੱਚ ਛੱਡੇ ਜਾਣ ਦੁਆਰਾ ਖੋਸ਼ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ "ਜਦੋਂ ਕਿ ਰੰਮ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਅਥਰਾਈ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਖੂਰਤੀ ਲਈ ਰੰਮ ਕਰਨਾ।" ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਰੀਤੀ ਜਾਥਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗਈ ਕੋਰਟਾਂ ਅਤੇ ਫੈਡਰਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਪਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਥਰਾਈ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵਲਈ ਸੀ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਗਬਨ ਰੀਤਾ ਸੀ। ਅਥਰਾਈ ਸਰਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਨਾ ਤਾਂ ਰੰਮ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਰੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਇਸ ਐਕਟ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(4) ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੱਡੀ ਤਬਦੀਲੀ ਧਾਰਾ 161 ਜਾਂ 165, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ, ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਯਕਤੀ ਦੇ ਵਿਸੇਸ਼ ਅਥਰਾਯ ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਖੋਸ਼ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਖੋਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੁ 'ਤੇ ਸਬੂਤ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਥਰਾਯਿਕ ਅਥਰਾਯ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਯਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸੇਸ਼ ਅਥਰਾਯ ਦੇਣ ਦਾ ਇਹ ਖਹਿਲਾ ਮੇਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 342 (4), ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਜੋ ਵਿਸੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਹੁ ਨਹੀਂ ਚੁਕਾਈ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ 1873 ਦੇ ਸਹੁ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ, ਜੋ ਇਹ ਪਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਥਰਾਯਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਯਕਤੀ ਨੂੰ ਸਹੁ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੋਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਕਸਮ 7 ਵਿੱਚ ਜਿਕਰ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਧਾਰਾ 7 ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਰੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

(5) ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਗਬਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਬਦੀਲੀ ਵੀ ਹੈ। ਦੰਡ ਦੀ ਧਾਰਾ, ਧਾਰਾ 5(2), ਧਾਰਾ 5(1) (ਇ) (ਬੀ) (ਸੀ) ਅਤੇ (ਡੀ), ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸਜ਼ਾ ਸਬੰਧੀ ਸਬਦ ਖੜਦੇ ਹਨ:-

"ਆਵਾਜਾਈ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਮਰ ਭਰ ਲਈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਣਨ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਜੋ ਦਸ ਸਾਲ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਈ ਵੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਧਾਰਾ 5 (2) ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 5 (1) (ਸੀ) ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਲਈ ਵੈਦ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰਤਮ ਮਿਲਾਵ ਧਾਰਾ 409, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਤੋਂ ਰਾਫੀ ਘੱਟ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਧਾਰਾ 409, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ ਵੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਹੈ। ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਜੁਰਮਾਨਾ।

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੀ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੁਆਰਾ ਖੋਸ਼ ਰੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਰੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਖਿਫ਼ਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ, ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਬਦਲਾਅ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਗੁਣ ਸੰਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ, ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 (1) (ਸੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ, ਚੁਣਨ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉੱਤੇ ਮੁਰੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਹਵਾਈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਰਹਿਮਚਾਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਗੂਦੇ ਤੋਂ ਗੁਣਾ ਜਾਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖਿਫ਼ਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਖੂਬਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਲਈ ਸੁਝਾਈ ਜਾਂ ਰੋਕਣੀ ਸਰਕਾਰ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਸਹੂ 'ਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ 1947 ਦਾ ਐਕਟ II ਖਾਸ ਰੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਨਿਤ ਉਦੇਸ਼ ਸਰਕਾਰੀ ਰਹਿਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਅਤੇ ਭਿਰਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਰੂਪ ਜੁਰਮਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਖੋਸ਼ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਮ ਧਾਰਨਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 (1) (ਸੀ) ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ, ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੀਤੇ ਗਏ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਲਈ ਸੀ, ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਫਲਾਈ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 161 ਅਤੇ 165 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਖੋਸ਼ ਰੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਟੇਟ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਖਿਫ਼ਲੇ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ, ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 26 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

"ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਐਕਟ ਦੇ ਜਾਂ ਦੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਰੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਰਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਪਰ ਉਸੇ ਲਈ ਦੋ ਵਾਰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।" ਜੇਕਰ ਇਹ ਧਾਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਜਿਸਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 409 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 5 (1) (ਸੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਰੀਤਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੁਰੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਕੋ ਇਕ ਸੀਮਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕੋ ਜੁਰਮ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਨੇ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ, ਧਾਰਾ 5 1(ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਹਨ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਹੂ 'ਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸਹੀ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਦੁਆਰਾ ਕਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਉਲਝਣ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਅੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਰੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਉਦੋਂ ਖੋਸ਼ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਲਾਹੌਰ ਗਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸੱਤ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 162 ਅਤੇ ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੀਆਂ ਅਸੰਗਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚੱਲੇ ਆ ਰਹੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਰਾਨੂੰਨ ਸਨ। ਯੂਲਿਸ ਹਿਰਾਮਤ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖੂਬੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਗਾਰਮ ਖੁਦਾ ਯਾਰ ਬਨਾਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ (1) ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਧਾਰਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੀ 162, ਬਾਅਦ ਦੇ ਐਕਟ ਨੇ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 162 ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੋਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਵਿਵਾਦਗਰਮਤ ਨੁਰਤੇ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਛਾਈ ਸਾਲ ਬੀਤ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਭਾਰਤ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਸੰਘੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਨੁਰਤੇ 'ਤੇ

ਵਿਚਾਰ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੋਰੀ ਗਏ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਯਥਿਰਾਗੀ ਅਜੇ ਵੀ ਰੋਜ਼ ਯੋਨ ਸਟੈਚਿਊਟ ਲਾਗ, ਅਤੇ ਮੈਕਸਵੈਲ ਆਨ ਦ ਇੰਟਰਪਰੀਟੇਸ਼ਨ ਆਫ ਸਟੈਚਿਊਟਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਹਨ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੋਰਾ ਯਹਿਲਾ ਫੈਸਲਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਰੋਜ਼, ਖੰਨਾ 314 ਤੋਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਯਹਿਲਾ ਹਵਾਲਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:-

"ਏਮੇਰਸ ਰਾਉਟੀ ਰੋਟ ਦੇ ਆਰਵੀ ਜੱਜ (1887, 18 ਰਿਊ.ਬੀ.ਡੀ. 704) ਵਿੱਚ ਈਸਰ ਯੈੱਮ.ਆਰ. ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਇੱਕ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਉਧਾਅ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਰਾਨੂੰਨ ਖਾਸ ਰੀਤਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ ਉਸ ਉਧਾਅ ਦੀ ਹੀ ਖਾਲਣਾ ਰੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਰ 'ਨਵਾਂ' ਵਾਰੰਸ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਿਮੇ ਰਨੂੰਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬੇਲੋੜਾ ਜਾਂ ਅਸਥਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵੈਟਰਾ' ਅਤੇ 'ਨੋਵਾ ਸਟੈਚੂਟਾ' ਵਿਚਲਾ ਯੁਗਾਣਾ ਅੰਤਰ ਯੁਗਾਣਾ ਹੈ; ਅਤੇ 'ਨਵਾਂ' ਸਥਦ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਯਥਿਰਾਗਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਆਮ ਰਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਖਿਫਲੇ ਰਾਨੂੰਨਾਂ ਲਈ ਅਣਜਾਣ ਉਧਚਾਰ। ਅਤੇ ਆਯੁਨਿਰ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਨਿਯਮ ਸਾਇਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਧੇਰੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਐਰਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਯਥਿਰਾਗ ਖੇਤਰ, ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਯੁਰਿਸਿਡਿਕਾ, ਨਵੇਂ ਰੂਧ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਉਧਚਾਰ, ਵਿਧੀ, ਫਾਰਮ ਜਾਂ ਉਧਚਾਰ ਉੱਥੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਅਦ ਦੇ ਰਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਖਾਲਣਾ ਰੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"

ਹੇਠਲਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਰੋਜ਼, ਖੰਨਾ 315 ਤੋਂ ਹੈ:-

"ਮਿਡਲਟਨ ਬਨਾਮ ਰੋਫਟਸ (1) ਵਿੱਚ, ਲਾਰਡ ਗਾਰਡਵਿਰ ਨੇ ਕਿਹਾ: 'ਸਬਰਿਊਡ ਐਰਟਸ ਆਫ ਸੰਸਦ ਵਿਚ, ਨਵੇਂ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਰਾਹਵਾਈ ਦੇ ਨਵੇਂ ਢੰਗਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਬਿਨਾਂ ਨਰਾਗਤਮਰ ਸਥਦਾਂ ਦੇ ਯੁਗਾਣੇ ਐਰਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਯੁਗਾਣੇ ਤੀਰਿਆਂ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।'

"ਜੇਰਰ, ਗਲਾਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਾਰਡ ਕੈਂਬੈਲ ਨੇ ਮਿਸੇਲ ਬਨਾਮ ਬਰਾਊਨ (1) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਰਾਨੂੰਨ ਫਿਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਧਰਾਯ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਯਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਰਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਸਜ਼ਾ ਜੋੜਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੇਰਰ ਬਾਅਦ ਦੇ ਰਾਨੂੰਨ ਨੇ ਸਥੱਸਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਰਾਯ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਅਧਰਾਯ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅਧਰਾਯ ਜਾਂ ਅਧਰਾਯ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਸੰਗੀਨ ਬਣਾ ਕੇ, ਬਾਅਦ ਦੇ ਰਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸੰਚਤ ਰੂਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਬਦਲ ਦੇ ਰੂਧ ਵਿੱਚ ਸੰਚਾਲਿਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅਗਲਾ ਹਵਾਲਾ ਮੈਕਸਵੈਲ ਦੇ ਖੰਨਾ 195 ਤੋਂ ਹੈ: -

"ਦਰਅਮਲ, ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਜੇ ਬਾਅਦ ਦਾ ਕੋਈ ਰਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਰਿਮੇ ਯੁਗਾਣੇ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਧਰਾਯ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਖਰੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਵਿਧੀ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। -ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਅਧੀਲ ਅਧੀਲ ਜਿੱਥੇ ਯਹਿਲਾਂ ਦੇ ਰਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਯਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਧੀਲ ਨੂੰ ਸਥੱਸਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

ਨਿਰਮੰਦੇਹ ਭਾਰ ਵਾਲੇ ਇਹਨਾਂ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਦਲੀਲ ਜੋ ਕਿ ਸੁਰੀ ਬਿਸਨ ਨਰਾਇਣ ਅੱਗੇ ਖੋਸ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਉਹ ਅਧਾਰਤ ਸਨ, ਉਹ 1889 ਦੇ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਇੰਟਰਪਰੀਟੇਸ਼ਨ ਐਰਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਯਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਰਟ ਨੂੰ. ਇਸ ਐਰਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

"ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਐਰਟ ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਦੇ ਜਾਂ ਕੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਐਰਟਾਂ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਐਰਟ ਅਤੇ ਸਾਂਝੇ ਰਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਧਰਾਯ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਐਰਟ ਇਸ ਐਰਟ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਯਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਧਰਾਯੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇਸਦਾ ਧਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਐਰਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਰਿਮੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂ ਸਧਾਰਨ ਰਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੇਨ ਲਾਗ, ਧਰ ਇੱਕੋ ਜੁਰਮ ਲਈ ਦੋ ਵਾਰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਸੰਖੇਪ ਰੂਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਧਾਰਾ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਰਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 26 ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਰਿਮੇ ਵੀ ਮਹੱਤਵ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਬਦਲਾਅ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਐਰਟ ਵਿੱਚ ਸਥਦਾਂ ਦੀ ਸੁਰੂਆਤ ਹੈ "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਲਟ ਇਸਦਾ ਧਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ" ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਐਰਟ ਵਿੱਚ ਧਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ, ਗਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਰੋਜ਼ ਅਤੇ ਮੈਕਸਵੈਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਰੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੇਸ 1889 ਦੇ ਐਰਟ ਤੋਂ ਯਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਐਰਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 33 ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਰਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 26 ਦੇ ਸਥਦਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਸੀ, ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ 'ਤੇ, ਜਾਂ ਰੋਜ਼ ਅਤੇ ਮੈਕਸਵੈਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਰਭਾਵ ਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸਥੱਸਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਰਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 26 ਦੀਆਂ ਸਰਤਾਂ, ਵਿਆਖਯ ਐਰਟ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਹਨ,

ਧਾਰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ 1947 ਐਕਟ II ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਧਾਰਾ 7 ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਕ੍ਰਿਸਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 342 ਅਤੇ ਸਹੂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਲਝਾਉਣ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 4 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 5 (2) ਵਿੱਚ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਵੀ ਮੋਧਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਐਕਟ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਉਪਬੰਧ ਹਨ ਜੋ ਸਕੈਮਟ ਤੋਰ 'ਤੇ ਹੋਰ ਰਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਮੋਧਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 161 ਅਤੇ 165, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝੌਤਾਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਵਾਰੰਟ ਤੋਂ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਆਫ ਯੁਲਿਸ ਦੇ ਰੌਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਯੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਇਹ ਮਾਮੂਲੀ ਬਦਲੀਆਂ ਹਨ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀਆਂ ਸੋਧਾਂ ਸਿਰਫ ਅਰਬਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਇਹ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, ਧਾਰਾ 5 (1) (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 409, ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਮਲ ਕਰਕੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵੀ ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਕੋਡ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਧਾਰਾ 5 (1) (ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਾਮਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਅਤੇ ਹੋਰ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਾਰਾ 409 ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਹਿਲਾਂ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰੋਕਣਾ ਇੱਕ ਅਸਧਾਰਨ ਸਥਿਤੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਇਕਬਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 409 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਗਏ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਅਤੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕੇਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ, ਬਲਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੀ ਸਾਮਲ ਹੈ। ਯਕੀਨ ਜਿੱਤ ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 5, ਧਾਰਾ 409, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੱਖੀ ਹਨ। 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 5 (1) (ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਵਿਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ਦੂਸਰਾ ਸਵਾਲ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚਲਾਨ ਖੋਲ੍ਹੇ ਗਏ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਦੋ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਖੌਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਕਿ ਕੀ ਵਾਰੰਟ ਵਿੱਚ 'ਜੈ' ਸਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 197, ਕ੍ਰਿਸਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕਬਿਤ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕੇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇਹ ਕਿ ਕੀ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ 'ਤੇ ਚਲਾਨ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਜਿਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ, ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਕੇਸੀ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਭਾਰ ਰਾਜ ਦੇ ਪਾਸੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਸੁਗਨ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਸੇਠ ਨਰਾਇਣਦਾਸ (1), ਅਤੇ ਐਮ.ਵਾਈ. ਪਟੇਲ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (2) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੋ ਫੈਸਲੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਬਦ ਅਧਿਕਾਰਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਵਿੱਚ 'ਜੈ' ਹੈ। ਕਬਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕੇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸੁਰਜ ਨਰਾਇਣ ਚੰਬੇ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (3), ਪ੍ਰਸਾਦ ਚੰਦਰ ਬੈਨਰਜੀ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (4) ਅਤੇ ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਪੀ.ਏ. ਜੋਸ਼ੀ (5) ਤੋਂ ਅਸਹਿਮਤ ਹਨ। 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜੇ ਤੱਕ ਜਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਾ 197, ਕ੍ਰਿਸਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਅਤੇ ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਤ ਸਬਦ ਦੋਵੇਂ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਧਾਰਾ 197 ਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੱਸਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ- "ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਕੇਸੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ"

ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਸੰਬੰਧਤ ਸਬਦ ਹਨ-

"ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ * ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਕਬਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, -

ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ।" ਦੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਸਬਦਾਵਲੀ ਦੇ ਇਸ ਰੂਪ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ। ਕਲਰੱਤਾ ਅਤੇ ਬੰਬਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਧਾਰਾ 197, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਸਿਰਫ ਜੱਜਾਂ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਜੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੇਸ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੀ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਕ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਖਿਲਾਫ ਵਿਚ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸਨ ਜੱਜ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਅਰਜ਼ੀ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਸੀ ਜੋ ਆਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਜ਼ਮਾਨਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਾਂਚ ਅਜੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੇਸ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈਣਾ" ਵਾਰੰਸ ਦਾ ਅਰਥ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸਨ ਜੱਜ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਸੈਸਨ ਜੱਜਾਂ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੂਆਤੀ ਪੜਾਵਾਂ ਦੌਰਾਨ ਅਕਸਰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੇਸਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 198 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸੈਸਨ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 194 ਅਧੀਨ ਹਾਲਾਤਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਾਈਕੋਰਟ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਕੋਰਟੀ ਜੈਮ ਲੈਣਾ' ਸਬਦ ਦਾ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਕੇਸ ਅਜੇ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਮਾਨਤ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਅਖੌਤੀ "ਡਿਊਟੀ" ਮੈਜਿਸਟਰੇਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੰਜੋਗ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਖਾਸ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਡਿਊਟੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵਜੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਨਜਿੱਠਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦੀ ਸੰਜੀਦਗੀ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ 1947 ਦੇ ਐਕਟ II ਦੀ ਧਾਰਾ 5(1)(c) ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇਸ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸਨ ਜੱਜ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ 'ਤੇ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਰ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਾਮਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਖੋਸਲਾ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।